

Grad over for det Forhold, man her vil overføre den paa. De to største Fejl ved Loven om Alderdomsunderstøttelse ere vel, at man tilsiger de vedkommende, som skulle have Understøttelse, det nødvendige, og heller ikke mere end det nødvendige, og tilsiger dem det under samme Form, under hvilken man giver Fattigunderstøttelse. Sagen er jo den, at naar en 60-aarig melder sig til Kommunen for at faa Alderdomsunderstøttelse og opnaar denne Understøttelse, taber han i Virkeligheden efterhaanden meget af sin Virksomhedstrang og gør det, fordi han ganske simpelt raisonerer som saa: Hvad Fornøjelse har jeg af fremdeles at arbejde saa haardt, som jeg hidtil har gjort, og hvorfor skal jeg egentlig anstrenge mig saa meget for hver 25 Øre, jeg tjener nu, efter at jeg er bleven 60 Aar og har opnaaet Alderdomsunderstøttelse? Jeg tjener i Virkeligheden mindre for mig selv end for den Kommune, hvoraf jeg faar Alderdomsunderstøttelse, jeg har altsaa ingen Opfordring til at stræbe saa stærkt med at fortjene noget som hidtil. Det er Fejlen ved Alderdomsunderstøttelsesloven, at Virksomhedstrangen hos dem, der nyde Understøttelse, slappes i meget høj Grad. Nu kan man nogenlunde finde sig i det — det indrømmer jeg — saa længe det gælder gamle Folk, hos hvem Virksomhedstrangen jo vil falde bort af sig selv. Men naar man overfører denne Regel til et saadant Lovforslag som det foreliggende, vil det ofte komme til at gælde ikke for gamle Folk, men for unge Mennesker. Unge Mennesker i en Alder af nogle og tyve Aar kunne komme til Skade, de have da Ret til at henvende sig til Kommunen og kunne efter dette Lovforslag faa tildelt Understøttelse, og det, de skulle have, er det fornødne, det, de trænge til til deres Underhold. Det synes mig imidlertid at ville være meget skadeligt, om unge Mennesker skulde tabe deres Virksomhedstrang, og det er jo ikke alle, der blive fuldt invalide, nogle blive kun halvt eller en Kwart eller endnu mindre. De have nu straks Opfordring til at sige: Ja, vi have ingen Fornøjelse af at arbejde mere, enhver Øre, vi tjene i Fremtiden, tjene vi blot til den Kommune, hvoraf vi faa Understøttelse. Det er meget uheldigt at overføre disse Regler paa det her foreliggende Forslag, og saa meget uheldigere, som Lovforslaget gaar ud paa ikke alene som Alderdomsunderstøttelsesloven at gælde for Familieforsørgerne, altsaa for Hovedpersonerne, men ogsaa gaar ud paa at give til Bipersonerne. Det hedder her i Lov-

forslaget, at det er ikke alene mandlige Arbejdere men ogsaa kvindelige Arbejdere, som faa. Og hermed menes ikke alene selvstændige kvindelige Arbejdere men ogsaa Hustruer, altsaa Ikke-Familieforsørgerne, Bipersoner kunne faa. Det finder ikke Sted efter Alderdomsunderstøttelsesloven. Der er det kun Familieforsørgerne, kun Hovedpersonerne, der faa. Tænke vi os nu det Tilfælde, at en i øvrigt arbejdsdygtig Mand har en Hustru, der kommer til Skade ved Arbejdet, saa kan hun henvende sig paa Familiens eller han paa sin Hustrus Vegne til Kommunen og udbede sig Understøttelse efter denne Lov. Denne Understøttelse bliver tildelt dem med den fornødne til Underholdet, men saa kommer den samme Skavank i endnu højere Grad frem, fordi den Opfordring, som den tilskadekomne Hustru ikke længer har til at arbejde, nu virker ogsaa over for Manden. Familien skal nu herefter have af Kommunen det fornødne til Underhold, til Kur og Pleje. Den anden Mangel ved Alderdomsunderstøttelsesloven hænger sammen hermed, nemlig den, at saa snart en gammel Mand eller Kvinde kommer under denne Lov og skal have det nødtørftige af Kommunen, staar vedkommende ikke længer i det samme Forhold til den private Godgørenhed som hidtil. Den private Godgørenhed har i Virkeligheden intet med den Mand at skaffe, thi enhver Krone, den private Godgørenhed vil give en saadan Mand, giver den i Virkeligheden slet ikke til ham, men til Kommunen, hvorfra han nyder Understøttelse. Legater og den Slags Ting vil Manden heller ikke kunne faa med nogen som helst Fordel, thi saa vil Kommunen straks sige, at hans Forhold ere forandrede, saa den kan fradrage ham det paagældende Beløb i Alderdomsunderstøttelse. Det er jo en mindre heldig Omstændighed ved Alderdomsunderstøttelsesloven, men saa snart man kommer til at overføre disse Regler paa dette Forhold, vil det virke i endnu stærkere Grad, thi intetsteds er den private Godgørenhed saa stærkt til Stede og saa stærkt paaregnet, som hvor nogen kommer til Skade ved deres Arbejde. Men naar man ordner Forholdet paa den her foreslaaede Maade, vil den private Godgørenhed slet ingen Opfordring have til at træde til, da den kun vil komme til at virke til Fordel for det offentlige. Disse to Skavanker kunde jo undgaas ved, at man ordner Sagen paa den Maade, at vedkommende forulykkede faar tildelt en fast Sum, enten en Gang for alle eller en fast aarlig Sum. Saa